

τός του, και προσκατενίζοντας τὸν Μάξιμον ἐκθάμβως.

Ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ κατηύνασε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ, μεταλλάξασα καὶ τὰς ιδέας του.

Τὸ εἰκοσάχρονον τὸ ἐκράτει ἔτι καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἤθελε ἀποφέρει μεγαλείτερον ἀποτέλεσμα διδόμενον πρὸς τὸν γείτονα τοῦ πρώτου θυρωροῦ.

Καὶ δὲν ἠπατάτο. Ὁ ἄνθρωπος ὁ κρατῶν τὸ σάρωμα εἶδε τὸν χρυσὸν λάμποντα εἰς τὰς χεῖρας κυρίου ποτὶ καθὼς πρέπει ἐνδυμένου καὶ ἵνα δείξῃ ὅτι ἦν εὐμάλλακτος ἐμειδιάσεν ὑποχρεωτικῶς ἀφαιρῶν συνάμα καὶ τὸ πιλίκιον του.

Ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε καὶ ἔβη πρὸς αὐτόν.

— Ἡ τύχη μου μ' ἔρριξε σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν χονδρᾶνθρωπο, εἶπεν καὶ ἀνέπαλθεν τὸ χρυσοῦν νόμισμα ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς του.

— Ἄ! ναι, τὸν Πρῶσσο, εἶπεν ὁ θυρωρός.

— Μὰ τί, αὐτὸς ὁ γελοῖος εἶνε Πρῶσσο;

— Πρῶσσο, Πολωνὸς ἢ Βαυαρὲζος δὲν ἔξερω καὶ καλὰ κλά, γιὰ αὐτὸς μιλεῖ ὅλαις τῆς γλώσσαις. Τὸν λέμε ὅμως Πρῶσσο γιὰτὶ εἶνε γελαστός ἄν πόρτα φυλακῆς.

— Καὶ εἶνε θυρωρός ἐκεῖνου τοῦ μεγάρου;

— Ἄ, μπά. Οἱ θυρωροὶ εἶνε περὶ εὐγενεῖς ἀπ' αὐτὴν τὴν κοκκινότεριχη ἀρκουῖδα. Τὸν ἔχουν ἐκεῖ γιὰ νὰ φυλάῃ τὸ σπίτι.

— Μέσα ὅμως κατοικοῦν.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶνε κανεῖς, ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθεια κανένα δὲν εἶδα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

— Παράξενον! Ἐνόμιζα πῶς κάθετε μέσα μιὰ κυρία.

— Κυρία! πρώτη φορὰ ἀκούω γι' αὐτήν.

— Μὰ ἐπὶ τέλους τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι; γιὰτὶ βέβαια ἔχει κύριον.

— Καὶ βέβαια. Ἐκτίσθηκε πέρου ἀπὸ ἓνα κύριον καθὼς πρέπει.

Ἐξ μῆνες καθότανε ἔτσι καὶ ἀξαρνα ἓνα πρωτὶ, ἔβγαλλαν τὸ ἐνοικιάζεται. Ἐπεριμέναμε τοὺς νέους ἀφεντάδες καὶ ἀκόμα τοὺς περιμένουμε. Αὐτὴν μόνον τὴν ἀρκουῖδα εἶδαμε ποῦ κάθεται ὀλομόναχη ἐκεῖ μέσα. Ἐδοκιμάσαμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήσῃ, μὰ αὐτὸς μόνον *Sacramento tartieffle* καὶ κάθε εἶδους βλαστήματα μὰς ἔλεγε.

Μιλεῖ ὅμως καλὰ γαλλικὰ ἄν καὶ σὰς καὶ ἐμένα, ἅμα θέλει. Ἄλλὰ δὲν θέλει πολὺ συχνά. Καὶ μὰ τὴν πίστι μου τὸν ἀφίκαμε περὶ ἡσυχου.

— Εἰσθε βέβαιος πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑψηλότερος;

— Βέβαιος ὄχι, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ φερσίματά του τὸ καταλαβαίνω. Ζῆ ἄν στρατιώτης, δὲν βγαίνει ποτέ, οὔτε γιὰ νὰ φάγῃ, καὶ ὁ Θεὸς ἔξευρει τί μαγειρεῖ γιὰ τροφή του. Ὁ μπακαλῆς ποῦ εἶνε στὴ λεωφόρο *Bill. l'êr* λέγει πῶς ἔφερε ἓνα βαρέλι μεγάλο παστὰ κρέατα καὶ ἓνα βαρελάκι ρακί.

— Διάβολε! Τότε ὅλη ἡ γειτονιά θὰ μιλεῖ γι' αὐτόν.

— Μπά! εἶνε τώρα ὀκτὼ μῆνες, ποῦ γείνονται αὐτά. Τὰ συνειθίσαμε.

— Ἐπὶ τέλους ὅμως αὐτὸς ὁ ἰδιότροπος θὰ δέχεται κάποτε καὶ ἐπισκέψεις.

— Ποτέ, ἐκτὸς περὶ τὴν νύκτα.

— Μοῦ ἀνοίξε ὅμως τὴν πόρτα, ἅμα ἐκτύπησα.

— Καὶ νὰ σὰς πῶ, πρέπει νὰ καυχήθῃτε, γιὰτὶ εἶχατε τύχη. Ἐπροχθὲς ἦλθε ἓνας ὑπάλληλος, ποῦ εἶχε ἓνα χαρτὶ γιὰ τοὺς φόρους. Ἐκτύπησε καρμιὰ εἰκοσαριὰ φοραῖς ἔσπασε τὴν πόρτα, καὶ ὁ Πρῶσσο οὔτε τὸ κούνησε κἄν. Τότε ὁ ὑπάλληλος ἔχωσε τὸ χαρτὶ κάτω ἀπὸ τὴν χαρμάδα καὶ ἔφυγε.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο, ὅτι, ἐλλείψει ἄλλων πληροφοριῶν, ἐδύνατο ἐν τούτοις νὰ μάθῃ περὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, εἶπε μεταβιβάζων τὸ χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θυρωροῦ. Ἐλεγα πῶς εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι κατοικοῦσε μιὰ κυρία Σερζάν.

— Κυρία Σερζάν; ἐπανέλαβεν ὁ εὐγενὴς θυρωρός. Γιὰ σταθῆτε λοιπόν. Ἐέρω μιὰ ποῦ κάνει τὸ ἐμπόριο τοῦ συρμού. Ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε στὸ ταχυδρομεῖο.

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτή, ἀλλὰ καλὰ ποῦ εἶπες γιὰ ταχυδρομεῖο. Αὐτὸς ὁ Πρῶσσο δὲν λαμβάνει ποτέ γράμματα;

— Ποτέ, ποτέ, ποτέ. Στὸ ταχυδρομεῖο οὔτε τὸνομά του ποτέ ἔξερουν, οὔτε τὸν ἀφέντη του. Ἐλέγατε λοιπόν, κύριε, πῶς ζητᾶτε μιὰ κυρία Σερζάν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρὰ Σερζάν, ποῦ πούλει χορταρικὰ, δὲν ἔχομε ἄλλη καρμιὰ στὴ γειτονιά μας. Καὶ πῶς εἶνε φτερισμένη ἡ κυρία αὐτή;

— Νέα, ὑψηλὴ καὶ εὐμορφὴ μελαγχροινὴ. καὶ κἄτι μάτια μ'υγδαλάτα.

— Καλὰ, κατὰλαβα, καρμιὰ παστρικόουλα, ἔ;

— Μμ, μ'μπορεῖ.

— Ὅθ' σὰς ἔδωκε ψεύτικη διεύθυνσις. Ἐδῶ στὴν ὁδὸν Ζουφροά, νοικιάζουνε μόνον σὲ πανδρευμέναις τὰ σπίτια.

— Μὰ καὶ γὼ ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς μ' ἐπερίπαξες, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος.

Ἐπεταί συνέχεια. ΑἰΣΘΗΣ

Ἀξήκοντας τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθυστὸν Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Πολλοὶ πατέρες γίνονται οἱ ἀκούσιοι δολοφόνοι τῶν τέκνων των. Ὅθ' ἐπίστευον ἄρ' γε οἱ ταλαίπωροι ὅτι ἡ στοργὴ τῶν ὀξύνεται εἰς ἐγχειρίδιον; καὶ ὅμως αὐτὴ αὐτὴ φονεῖ ἡ στοργὴ ἡ τυφλὴ καὶ ἀκριτος. Δυστυχῶς ἐκτὸς τῆς ἀστοργου ταύτης στοργῆς καὶ τοῦ πλοῦτου, ἀστοργότερου ὅταν δὲν τον ἰθύνῃ ἡ κρίσις, ὁ πατήρ τοῦ Λέοντος οὐδὲν ἄλλο διέθεσεν ὑπὲρ του υἱοῦ του. Δὲν τολμῶ νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα διὰ μακρῶν τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἠρώδους μου καὶ νὰ καταδείξω τὰς ἐλλείψεις τῆς καθόλου καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρὸς. Οὔτε ἐγὼ λησμονῶ ὅτι δὲν γράφω περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, οὔτε ὁ ἀναγκάστῃς πείθεται ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτυπωθῇ, ἔστω καὶ ἀρίστως, εἰς κανόνες, ἡ τέχνη ἐκεῖνη τῆς ἀνατροφῆς, ἡ λεπτοτάτη καὶ ψυχολογικὴ συμπεριφορὰ τῶν πατέρων πρὸς τοὺς υἱούς, περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω. Ἐν μόνον ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσω, ὅτι πατήρ, ὅστις ἐνδίδει εἰς πᾶσαν ἀπαίτησιν τοῦ παιδὸς, δεικνύων αὐτῷ ἀλόγως καὶ ἀκαίρως τὴν ἀγάπην του πατρός, ὅστις δαπανᾷ ἀφειδῶς καὶ ἀνεξέταστως ἵνα πληρώσῃ πᾶσαν ἰδιουτροπίαν τοῦ παιδός, καὶ κατόπιν, ὅταν εὐρεθῶσιν ἀμφοτέροι εἰς τὸ βάραθρον, ὀργίζεται καὶ φωνασκεῖ εἰς νέας ἀπαιτήσεις, διὰ νὰ ὑποχρῶσῃ αἰσχροτέρου, — ὁ τοιοῦτος οὐδὲν ἤττον ἀμαρτάνει τοῦ ἀστοργου καὶ ἀφρόντιδος πατρὸς ἢ τοῦ παιδοκτόνου. Ἀτυχῶς ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος ἀνήκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνοήτων τούτων πατέρων. Τώρα μόνον, μετὰ τὰς ἀνεπανορθώτους παρεκτροπὰς τοῦ υἱοῦ του, δεικνύται πρὸς αὐτόν αὐστηρὸς καὶ ἀκαμπτος παρὰ λόγον, ἐν ᾧ θὰ ἦτο ἐπιεικὴς καὶ εὐδαίμων ἐπὶ τῷ Λέοντι, ἐὰν ἐδεικνυτο αὐστηρὸς ὅταν ἔπρεπε.

Ὁ ἄνθρωπος εἶρε ὅ,τι τρώγει! εἶπεν ὁ Moleschott — καὶ ὅ,τι ἀναγινώσκει, ἐδύνατό τις νὰ προσθήσῃ. Τὸν κλεινὸν ὕλιστήν ἐλπίζω νὰ μὴ δυσχερεστήσῃ ἡ προσθήκη αὐτῆ, ἀφ' οὗ οὔτε τὴν ιδέαν του ἀναιρεῖ, οὔτε τὸ λογοπαίγνιον του καταστρέφει (Der Mensch ist was er isst — und was er liest). Ἐὰν ὁ ἀφορισμὸς τοῦ συγγραφέως τῆς «Κυκλοφορίας τῆς ζωῆς» ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει καὶ ὕλικως, διὰ τὴν ἀνεπτυγμένην ἀνθρωπότητα καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψίν νομίζω ἀλήθειαν αὐταπόδεικτον τὸ συμπλήρωμα: Ὁ ἄνθρωπος εἶρε ὅ,τι ἀναγινώσκει. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν σημαντικὴν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ ἐν γένει τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐπίδρασιν, τῶν βιβλίων, ἅτινα ἐκ νεότητος ἀνέγνωσεν. Μεταβολαὶ καὶ ἀνεμμορφώσεις ἀπίστευτοι ὀφείλονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας — τὰ ψυχικὰ ταῦτα φαρμακεία, ὡς τὰς ἀποκαλεῖ ὁ de Amicis. Ἡ πνευματικὴ διαίτα

εἶνε τελεσφορώτερα τῆς ὑλικῆς, καὶ το ἀποτέλεσμα ὀλίγων βιβλίων εἶνε βεβαιότερον καὶ χρονιώτερον τῆς φακῆς, τῶν πίων καὶ τῶν φασήλων, ἅτινα ἐνθουσιωδῶς ἐγκωμιάζει ὁ Moleschott.

Εἰς τὰς ἀναγνώσεις τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας ὀφείλει καὶ ὁ Λέων, κατὰ μέγα μέρος, τὴν στρεβλὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἤθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος. Καὶ ἦτο μὲν πλουσία εἰς ψυχικὰ φάρμακα ἢ οἰκογενειακὴ βιβλιοθήκη, ἀλλ' οἱ ἐκάστοτε φαρμακεῖς ἔτυχον κακοὶ καὶ ἡ λήψις τῶν φαρμάκων ἀτελής. Ἡ πρόωρος ἀνάγνωσις, ἐπὶ παραδείγματι, τῶν ἀσέμνων ἐκείνων βιβλίων, ἅτινα καταδιώκει ἡ ἀστυνομία, εἶνε δηλητήριον ἐπιφέρων ἄμεσον ἠθικὸν θάνατον. Καὶ ἐν τούτοις, ἀφ' ἧς ἐποχῆς διηύθυνε τὰ παραπαίοντα βήματα καὶ τὴν ψελλίζουσαν γλῶσσαν τοῦ Λέοντος ἡ γαλλίς παιδαγωγός, ἡ κυρία Δυβάλλ — ἐκ τῶν πρώτων, ἃς εἶδον αἱ Ἀθηναίαι — μέχρι τῆς ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἀποφοιτήσεως, γονεῖς καὶ διδάσκαλοι τῷ ἄφρονι πλήρη ἐλευθερίαν ἐκλογῆς εἰς τὰ βιβλία, δι' ὧν ἔτερπε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του. Οὐδεμίαν τάξιν, οὐδεμίαν σκέψιν διηύθυνε τὰς ἀναγνώσεις ἐκείνας, τὰς τὸσφ ἀποτελεσματικὰς. Ἀνεγίνωσκε ὅ,τι εὗρισκεν: Ἱστορίαν, Φιλοσοφίαν, Ἐπιστήμην, περιοδικὰ, μυθιστορήματα, πρὸ παντὸς μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ὑπερηγάπα τὰ γαλλικά, ὥστε κατ' ἄκρην νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ του ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν συλλογὴν τοῦ Calmann Lévy. Ἀνεγίνωσκεν ἀτάκτως, ἡμιτελῶς, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἤρχιζε μίαν Ἀστρονομίαν καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν ἐπ' ἀορίστῳ, διὰ νὰ ποπερατώσῃ ἐν μυθιστορήματι οὐδέποτε ὁ κομψὸς σελιδοδείκτης ὑπερέβη τὸ μέσον ἐκάστου τόμου τῆς ἱστορίας τοῦ Μακώλαιου τὴν αὐτὴν τύχην ἐλάμβανον πάντα τὰ πολυτομα τεύχη τῆς Βιβλιοθήκης του, ἅτινα ἤρχιζε μετὰ ζήσεως, ἀλλ' ἐγκατέλειπεν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Εἰς τὸ Σχολεῖον οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐπιμελής· ἀπεστρέφετο τὰ σχολαστικὰ καὶ τὴν κατὰ πρόγραμμα σπουδὴν ἤγάπα τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἀταξίαν, τὸ ἐπιπόλαιον, τὸ ἀσυνάρτητον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἦτο εἰκοσάετις μόλις ἡ κεφαλὴ του, ὅταν τὴν εἶχεν ἐμπλήσει μέχρι διαρρήξεως, γνώσεων παντοίων, ἐξ ὧν τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης, ἐξ ὧν ἐπεχειρίσθη ποτὲ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀλλ' ἀτάκτων, συμπεφρμένων, ἐπιπολαίων, ἄνευ βάθους καὶ βάσεως. Οὕτως ἐμορφώθη ὁ ἐσωτερικὸς Λέων: οὐδὲν σπουδαῖον, οὐδὲν ἐμβριθές, οὐδὲν ὀλόκληρον ἢ τέλειον ἐν αὐτῷ· οὐδεμίαν γνῶσιν ἢ πεποιθήσιν ἐδραία. Αἱ ἠθικαὶ του ἀρχαί, αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις, αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, αἱ κοινωνικαὶ ἰδέαι, αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καὶ κακία, ἀκόμη ἡ γλωσσομάθεια, ἐφ' ἣ ἐκχυῆτο, τὰ πάντα σύγχυσις, ἐπιφάνεια, κύμανσις, σάλος. Ὅ,τι εἶπεν ὁ Βίσημαρχ περι τῶν Παρισίων ἐφαρμόζεται πληρέστατα ἐπὶ τοῦ ἠρώδους μου: Ὁ Λέων εἶνε μόνον πρόσφαις [facade]. Τῶν κεκοινωνημένων τάφων, περὶ ὧν ὀμιλεῖ ὁ Ἰη-

σοῦς, δὲν θὰ εὗρισκέ τις πιστότερον ὁμοίωμα.

Διὸ τῷ ὄντι, εἰκοσαετῆς ἀκόμη ὁ Λέων, ἦτο ἐξωτερικῶς εἰς τῶν πρώτων καὶ κομφοτέρων καὶ παρισινωτέρων λεόντων, τοὺς ὁποίους εἶδεν ἡ ἐξευρωπαϊζομένη Ἑλλάς. Δὲν ἦτο πολὺ ὠραῖος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πλούσιος καὶ ἀκόλουθος τοῦ συρμού ἐκ τῶν φανατικῶν, δὲν εἰζεύρω δι' ὁποίας αἰγλῆς περιέβαλλε καὶ πῶς ἐξωραίζεν αὐτὸν ὁ χρυσὸς καὶ ἡ ἱπποτικὴ ἐκείνη ὑποταγή. Οὐδέποτε ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην σημασίαν εἰς τὸ χρῆμα, οὐτ' ἔδειξε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος φειδοῦς εἰς τὰς δαπάνας του. Διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν περιβλεπτοῦ κοινωνικὴν του θέσιν, ἦτο ἀγαπητὸς καὶ ἐπιζήτητος εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἐκλύτων καὶ ἀσώτων καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τοὺς χοροὺς τῶν μεγάλων, καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἔσπευδε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐφυίαν του, τὴν ἀνάπτυξιν του, τὴν γλωσσομάθειάν του καὶ τὴν κομψὴν του ἐνδυμασίαν. Ἀλλ' ἡ εὐφυία του ἦτο κοινή, στηριζομένη εἰς ὀλίγα στερεότυπα λογοπαίγνια καὶ τινὰς κενοφανεῖς ἰδέας φιλοσοφικὰς, δι' ὧν ἐγκατέσπειρεν ἐν οἴστρω τὰς διηγήσεις του, ἐκ τὸς ἀναιδοῦς τινος εἰρωνείας, δι' ἧς κατάρθωσε νὰ δυσαρεστήσῃ κόσμον ὀλόκληρον ἢ ἀνάπτυξιν του προβληματικὴ καὶ ἀχρησίμευτος ἢ γλωσσομάθεια του μονομερῆς καὶ ἀτελῆς κατὰ τὸ σύνθημα. Ἡ ἐνδυμασία του μόνον ἦτο ἀμνηστῶν, ἀλλ' ὠφείλετο ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν τέχνην τοῦ κ. Berrier καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ κ. Ροδίου, πατρός.

Οὗτος δ' ἐκχυῆτο καὶ ἦτο ἐνθους διὰ τὴν πρόοδον τοῦ υἱοῦ του. Τὸν ἔβλεπε διὰ τοῦ ἀπατηλοῦ ὄμματός τῆς στοργῆς καὶ ἀπεθαύμαζεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του σφραγίδα μεγαλοφυίας, ἰδεατὴν ἀτυχῶς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀόρατον. Ἡ πρὸς πᾶν καλὸν ἀκατάσχετος κλίσις τοῦ νέου — ὡς ἔλεγε — τὸν ἀπέτρεπε νὰ διακρίνῃ εὐκρινῶς τὴν ἰδιοφυίαν του καὶ νὰ τῷ ὀρίσῃ τὸ σταδίον του. Διέβλεπεν ὁ ἀγαθὸς πατὴρ γραφίδα τὸ ὀλιγώτερον Μιχαὴλ Ἀγγέλου εἰς τὰ ἄτεχνα δοκίμια ζωγραφικῆς, δι' ὧν ὁ υἱὸς κατεσπίλου πολυτελῆ λευκώματα· προσεμάντευεν ὅτι θὰ ὑπερέβῃ τὸν Μότσαρτ, ὅταν τῷ ἀνέκρουε μετὰ πάθους ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὰς πρώτας του κοινοτάτας ἢ κλοπιμαίας συνθέσεις, καὶ ἐχαρακτήριζεν ὡς αὐτόχρονον ἀριστογῆματα τὰ φλογερὰ ἄρθρα ἢ ποιημάτια, ἅτινα ὁ Λέων ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ περιοδικὰ τῶν μαθητικῶν Συλλόγων, τὸσφ κοινῶν πρὸ δεκαετίας ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἐστεροῦντο ταῦτα ποῖα τινος πρωτοτυπίας καὶ χάριτος, ὡς καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκτελέσεις μουσικῶν τεμαχίων, ζῆνων ὅμως, δὲν ἦσαν ἄμοιροι τέχνης τινὸς καὶ αἰσθημάτων συγκινητικοῦ. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἦσαν μηδέν — ἔλεγεν ὁ κ. Ρόδιος, πατὴρ — ἀπέναντι τοῦ ἐπιστημονικοῦ ταλάντου, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ νέος. Ἐφρόνει μετὰ πεποιθήσεως ὅτι, ἐὰν ἐσπούδαζε νομικὰ, θὰ ὑπερέβαινε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. «Ὁ Θεὸς

ἠλέησε τὴν Ἑλλάδα! τὸ ἔθνος ἤθελεν ἕνα νέον μὲ τοιοῦτον πνεῦμα διὰ νὰ το προοδεύσῃ!» ἐτόλμησέ ποτε νὰ ἐκφραστῇ ἐνώπιον φίλων του, ἐν τῇ ἀμβλυωπία τοῦ φίλου, προκειμένου περὶ τοῦ πολιτικοῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ του.

Πατὴρ με τοιαύτας ἰδέας, τὰς ὁποίας δὲν ἐδίσταζεν, ὡς ὁ ἀπλοικώτερος καὶ ἀμαθέστερος τῶν πατέρων ὁ πρῶν ὑπουργός, νὰ ἐκστομίζῃ ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τον μορφώσῃ καὶ νὰ τον ἀναδείξῃ; Ἀγαθὸς καὶ μελιχρὸς ἐκ φύσεως ἄλλως τε, μὲ τί γλῶσσαν θὰ ἐπεβάλλετο ἐν ἀνάγκῃ; πῶς θὰ ἐπανέφερον εἰς τὸ καθῆκον τὸν μεγαλοφυῆ, τὸν ἀριστοτέχνην, τὸν πολιτικόν;

«Ε, σεῖς! τὸν περιπαίζετε; Ὁ νέος δὲν ἔχει ἀνάγκην ποδηγετήσεως· ἐγεννήθη μεμορφωμένος... Οὐδέποτε τὸν ἐπέπληξεν, οὐδέποτε τὸν ἐτιμώρησεν, οὐδέποτε τῷ ἠρνήθη τι, καὶ ποτε μάλιστα ἠλεγξε δεινῶς τὴν σύζυγόν του, διότι ἐτόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ βαρύτερον τοῦ συνήθους κατὰ τινὰ παρεκτροπὴν τοῦ Λέοντος.

Ἀφ' οὗ τὸν ἀπετύφλωσεν ἐπὶ τοσοῦτον ἢ στοργῇ, εἶνε ὅλως ἄξιος τῆς τύχης του καὶ τῶν λυπῶν, ἃς θὰ τῷ προξενήσῃ ὁ χαριτωμένος υἱός.

Μέχρι τῆς ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἀποφοιτήσεως, ἡ ζωὴ τοῦ Λέοντος Ροδίου ὑπῆρξε μὲν ἄστως κἀπως καὶ ἐλευθέρη, ἀλλ' ὁμοίμορφος. Ἦτο ἐποχὴ μεταβατικὴ διαμορφώσεως, ἄνευ δράσεως ζωηρῆς καὶ ποικίλης. Τὸν Λέοντα ἐστήριζεν ἀκόμη τὸ γόητρον τῆς οἰκογενείας, τὸ ἰσχυρὸν ἐκεῖνο καὶ γλυκὺ γόητρον, ὁ σωστικὸς φάρος εἰς πολλὰς τρικυμίας τοῦ βίου· τὸν ἀνεχαίτιζεν ἀκόμη τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον κατὰ βάθος δὲν εἶχεν ἐκριζῶσει ἀκόμη ὁ σκεπτικισμός. Διὰ τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ πάλῃ ὑπῆρξε σφοδρὰ ἀλλ' ἐσωτερικὴ ἐγεννήθησαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Λέοντος αἱ τολμηρότεροι ἰδέαι, συνελήφθησαν τὰ παραβολώτερα σχέδια, διεμορφώθη ὁ χαρακτὴρ ἐκεῖνος, ὅστις βραδύτερον θὰ μας ἐκπλήξῃ· πλὴν ἡ ζωὴ του δὲν μας παρέχει ἀπὸ τοῦδε, ἢ τὰς σχεδὸν ὁμοίας πάντοτε σκηνὰς τῆς παιδικῆς νεότητος.

Θερνὴ τις περιήγησις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνά τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἀπετέλεσε τὴν μόνην διατάραξιν τῆς συνήθους ζωῆς. Ἦρχησεν ἀπὸ τῆς Κορίνθου καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς Κερκύρας, ἐπισκεπτόμενος νέα καὶ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἀντιγράφων τὰς ἐπιγραφὰς, κρατῶν Ἡμερολόγιον γαλλιστί, καὶ διανοοῦμενος καθ' ὁδὸν νὰ ἐκδώσῃ εἰς ἐκάστὸν μόνον ἀντίτυπον τὰς ἐντυπώσεις τῆς περιηγήσεώς του. Ἀπὸ τῶν διαφόρων σταθμῶν τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἐπέστελλεν ἐκτενῶς πρὸς τοὺς φίλους του, ἐκπλησσομένους διὰ τὴν κινητοποιήσιν του, καὶ ἐδικαιολογεῖ τὸ πρᾶγμα ἰσχυρίζομενος ὅτι ἐτέρπετο σπουδαίων. «Ἡ διὰ τῆς κινήσεως μελέτη,» προσέθετε, συντείνει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος» συγχρόνως· περιηγοῦμαι τῶρα κρατῶν

» διαρκῶς πρό των ὀφθαλμῶν μου τὸ ποι-
 » κίλον βιβλίον τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλ-
 » λάδος, ἀκριβῶς ὅπως ἐβημάτιζον συνή-
 » θως κατὰ μῆκος τοῦ σπουδαστηρίου μου,
 » μελετῶν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ἢ Γεω-
 » γραφίαν. Ἄλλως τε, ἐάν δεν ἴδῃ κανεὶς
 » ἐκ τοῦ πλησίον πρῶτον τὴν γῶραν του
 » καὶ κατόπιν τὰς ἄλλας, δὲν δύναται νὰ
 » γίνῃ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὡς εἶνε ἀνά-
 » γκη νὰ ἦνε σήμερον». — Καὶ ταῦτα
 μὲν ὁ Λέων· πλὴν ἐγὼ σας βεβαίω ὅτι ὁ
 ἔρωσ τῆς σπουδῆς δὲν ἐκίνει ἀγῶς τὰ βή-
 ματά του· τὸν ἐκίνει περισσότερο τῶν ἄλ-
 λων, διὰ νὰ μὴ εἶπω μόνον, τὸ πρῶτον
 αἰσθημα τῆς ζωῆς, τὸ ὅποῖον ὑπεεῖσθη
 τότε εἰς τὰ στήθη του, ῥομαντικὴν μὲν
 καὶ μυστηριώδη περιβεβλημένον ἐσθῆτα
 ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀναγνώσεων, ἀλλ'
 ἰσχυρὸν κατὰ βάθος καὶ ἀδολον, ὡς ἐκ
 τοῦ θελήτηρος τῶν δύο γλαυκῶν ὀφθαλ-
 μῶν, τοὺς ὁποίους ἠκολούθει. Ἡ αἰθερία
 θυγάτηρ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ με-
 γάλῃς τινὸς Δυναμῆως, περιηγουμένου
 τότε οἰκογενειακῶς τὸ Ἑλληνικὸν Βασί-
 λειον, ἦτο ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του. Ἡ
 συμπάθεια αὐτῆ, σχεδὸν ἀμοιβαία, ἐχρο-
 νολογεῖτο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος,
 ὅτε συχνότατα συμπαρευρίζοντο οἱ νέοι
 μετὰ τῶν γονέων των εἰς τὰ γεύματα καὶ
 τὰς ἐσπερίδας τῆς ἀριστοκρατίας. Ὁλί-
 γαι μόνον συναντήσεις μετὰ τινῶν ἐλα-
 φρῶν ἔρωτοτροπιῶν, ἤρκεσαν εἰς τὴν μίς
 Μαίρου, ἵνα κατακτήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ
 ἀθηναίου κομψομένου, ἔρωτα τὸν ὅποῖον
 μετεπορεύοντο μετὰ ζέσεως αἱ ὠραιότε-
 ραι τῶν Ἀθιδῶν. Ἐκτοτε, ἂν καὶ ἐτή-
 ρησε τὴν βρεττανικὴν αὐτῆς ἀξιοπρέπειαν,
 οὐδέποτε παρασχούσα αὐτῷ θάρρος πε-
 ρισσότερον τοῦ δέοντος, ἢ μίς Μαίρου δὲν
 ἐδυνήθη ἐν τούτοις νὰ προσποιηθῇ ἐξ ὀ-
 λοκλήρου ἀδιαφορίαν, καὶ συνήργησεν, ὅ-
 σον τοῦλάχιστον καὶ ὁ Λέων, εἰς τὴν στε-
 νὴν συσχέτησιν τῶν οἰκογενειῶν των, ἀπο-
 τολμήσασα ἕως τέλους νὰ ποικαλύψῃ ἐνω-
 ρίς εἰς τὸ νέον τὰ περιηγητικὰ σχέδιά
 της καὶ νὰ προτρέψῃ αὐτὸν πλαγίως εἰς
 μίμησιν. Ἡ αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ ἐπιτε-
 τετραμμένος τὰ τῶν δύο χαριτοβούτων,
 τῆς τε Ἀνάσσης καὶ τῆς θυγατρὸς του,
 ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ νοήσῃ τὰ αἰσθήματα
 τῆς τελευταίας, νὰ ποδώσῃ τὰ πάντα εἰς
 σύμπτωσιν, καὶ νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὴν
 συνοδίαν των τὸν υἱὸν τοῦ ὑπουργοῦ,
 διαρκούσης τῆς περιηγήσεως ἐκείνης. Οὐ-
 τως ἡ εὐδαιμονία τῶν ἐραστῶν, ὡν ἐπε-
 τύγχανον τὰ σχέδια, ὑπῆρξεν ἀμιγῆς.
 Ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ Λέων — πιθανὸν
 δὲ καὶ ἡ Μαίρου — ἐνθυμεῖται μετὰ συ-
 κινήσεως τὰς ὀλίγας, πλὴν τόσῳ εὐτυ-
 χεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς συνοδὸς τῆς ξαν-
 θῆς καὶ ἠγαπημένης ἐκείνης κόρης, ἐ-
 θαύμαζεν ἀντανακλωμένη ἐπὶ τῶν γλαυ-
 κῶν ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν της τὴν μα-
 γείαν τῆς ἀνατολῆς ἢ τὸ ἤρεμον θέλη-
 τρον τῆς δύσεως, καὶ τὴν ἤκουε πλησίον
 τοῦ ἀναπέμπουσιν στεναγμοὺς ἠδονῆς
 ὑπὸ τὴν αἴγλην τῆς σεληνοφωτιστοῦ ἐλ-
 ληνικῆς νυκτὸς ἢ ὑπὸ τὸ μυστηριώδες
 φέγγος τοῦ διαστέρου οὐρανοῦ. Ἐνόμιζε

συγκεντρουμένως ὅλας τὰς συγκινήσεις
 τῆς μέχρι τότε ζωῆς του εἰς τὴν συγκίνη-
 σιν, ἣτις ἐκλόνιζε βαθέως τὴν καρδίαν
 του, ὅταν, εἰς εὐκαιρίας ἐκτάκτους, προσ-
 ἐκόλλα τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν
 καὶ σαρκωδῶν χειλέων τῆς ξανθῆς παρ-
 θένου, ἣν ἐπορφύρου ἢ αἰδῶς, ἀλλὰ κα-
 τηύναζεν ὁ ἔρωσ, ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα τοῦ
 δάσους, ὑπὸ τοὺς θόλους βυζαντινοῦ Ναοῦ,
 παρὰ δροσοβόλον ἀκτῆν, ἐπὶ τῆς ἡμιφω-
 τιστοῦ κλίμακος Ξενοδοχείου. Τόσῳ βα-
 θέως διεπέρασεν αὐτὸν τὸ θέλητρον τῆς
 ποιητικῆς ἐκείνης ζωῆς, ἣς τὸ πρῶτον
 ἀπήλαυνεν, ὥστε ὁ ἦρωσ μας ἠσθάνθη ἐν
 ἑαυτῷ ὄραμας φιλολογικῆς, ἀγνώστους
 αὐτῷ ἔτι, καὶ συνέλαβε τὴν τολμηροτέραν
 τῶν ιδεῶν, τὴν ιδέα νὰ γράψῃ ἐν μυθι-
 στόρημα. Εὐτυχῶς δὲν ἔλαβε τὸν ὑλικὸν
 καιρὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του καὶ
 περιωρίσθη νὰ γράψῃ τὸ Ἡμερολόγιόν του,
 ἐκτενέστερον καὶ ποιητικώτερον, ἐναποθέ-
 των ἐκεῖ ἀτάκτως ὅ,τι θὰ ἠυκαίρει ἴσως
 ποτὲ νὰ συναρμολογήσῃ. Πλὴν, ἐκτὸς
 τούτου, περὶ τῶν παραδόξων τάσεων τῆς
 περιόδου ταύτης τῆς ζωῆς του, ὑπάρχου-
 σιν ἄλλα μνημεῖα γραπτὰ, πλήρη πειθοῦς:
 εἰς τὸ τέλος μιᾶς σελίδος τοῦ περικόμ-
 ψου σημειωματαρίου του π. χ. ὑπάρχει ἡ
 ἐξῆς περίοδος πολὺ ἐνοχοποιούσα αὐτόν:
 «Τὰ πάντα περὶ ἐμὲ κυανᾶ ἢ θάλασσα
 κυανῆ, ὁ οὐρανὸς κυανοῦς, οἱ ὀφθαλμοί
 της κυανοί. Ἐν μέσῳ τῆς κυανότητος
 ταύτης ἀναφάνονται λευκαὶ γραμμαὶ ὁ
 λευκὸς ἄφροδ ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ λευκὰ
 ἑλληνικὰ μαρμάρων, ἐξ ὧν κίονες στίζουσι
 πολλάκις τὸν ὀρίζοντα, καὶ τὸ λευκὸν
 πρόσωπόν της, λευκότερον ἀκόμη τῶν
 μαρμάρων. Ἐννοῶ τώρα πῶς ἀπετελέσθη
 ἡ σημαία μας... πρώτην φορὰν βλέπω
 πόσον θὰ ἤμην εὐτυχῆς νὰ ἐκπνεύσω ἐπὶ
 τῶν κυανολέκων πτυχῶν της».

Εἰς τὸ Λεύκωμα τῆς μίς Μαίρου ὑπάρ-
 χει γεγραμμένη ἀγγλιστί καὶ ὑπογεγραμ-
 μένη ὑπὸ τοῦ Λέοντος ἡ ἐξῆς σκέψις,
 τὴν ὁποίαν ἡ σὴφρων Βρεττανίς δὲν θὰ ἐ-
 δέχετο βεβαίως ἀπὸ ἄλλον. «Ἀλλοίμο-
 νον εἰς ἐμὲ, ἐάν χωρὶς νὰ ζῶ εἰς τὴν καρ-
 δίαν σου, ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ ζήσω εἰς
 τὸ λεύκωμα σου διὰ τῶν ὀλίγων μου
 γραμμῶν.» — Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐξ
 ὄλων, ἀποδεικνύον ἐναργῶς πῶς περιε-
 στρέφοντο τότε αἱ σκέψεις τοῦ Λέοντος,
 εἶνε ὁ ἐξῆς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔρωτος,
 ἀπαντῶν ἐν ἐπιστολῇ πρὸς φίλον του,
 καὶ ἀναμφιβόλως μὴ τῶν ὠραιότερων
 ιδεῶν, ἃς ἐγέννησεν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἔρω-
 στοῦ, τὴν ὁποίαν — ιδέα, πρὸς Θεοῦ! —
 δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ υἱοθετήσω: «Ἐρωσ...
 ἐκδήλωσις σφοδρᾶς γεννητησίου ὀρμῆς.
 Ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἐπιθυμίας ἀλλοιοῖ τὴν
 οὐσίαν τοῦ αἰσθήματος καὶ μετατρέπει
 τὸν σκοπὸν του, ὅπως ἐν τῇ φύσει ἡ ὑ-
 περβολὴ τοῦ φωτὸς προσβάλλει τοὺς ὀ-
 φθαλμοὺς μας ὡς σκότος. Τίς θὰ ἐπί-
 στευσεν ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου
 σκοτειναὶ κηλίδες εἶνε ὑπερβολικὸν φῶς,
 καὶ τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ἀγνὸν καὶ αὐ-
 λὸν σφοδρὰ σαρκικὴ ὄρεξις;»

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι σφοδρὰ ἡ ὄρεξις τοῦ

διὰ τὴν θελκτικὴν θυγατέρα τοῦ πρέ-
 σβευτος, ὡς το εἶδε καὶ το ἀνεγνώρισε πλέ-
 ον, ἀφ' οὗ, ληξάσης ταχέως τῆς εὐτυ-
 χοῦς ἐκείνης περιουσίας, τῆς τόσῳ ποιη-
 τικῆς, ἐπανελάβε τὴν ζωὴν τῶν Ἀθηναίων,
 τόσῳ πεζὴν κατ' ἀντίθεσιν, καὶ ἀπέξε-
 δύθη ἀφ' ἑαυτοῦ ὅλης τῆς ἰδανικότητος τοῦ
 ἔρωτός του—ἐπὶ το θετικώτερον τραπέν-
 τος καὶ ὀρεγομένου ἤδη τὰς ἐρυθρολεύ-
 κους σάρκας τῆς Ἀγγλίδος, μᾶλλον τῶν
 χαρισμάτων τοῦ πνεύματός της. Ἀλλὰ
 κόρη τόσῳ ὑψηλῆς περιωπῆς, ἂν καὶ εὐ-
 κόλως δαψιλεύη τὸ πνεῦμά της, δὲν πα-
 ρέχει τὰ θέλητρα τῆς ἄλλως, ἢ διὰ τοῦ
 γάμου. Καὶ πιθανότατα οἱ ἔρωτες τῶν
 θὰ κατέληγον εἰς τὸ εὐτυχεῖς τοῦτο τέρ-
 μα, ἐάν τα εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια ἀ-
 κούσιως δὲν ἐνήργουν ἐναντίον τῶν συμ-
 φερόντων τῶν νέων ἐραστῶν. Κατόπιν
 ζητημάτων τινῶν διεθνῶς χαρακτῆρος,
 καθιστώντων ἀναγκαίαν τὴν ἀντικατά-
 στασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀγγλοῦ πρεσβευ-
 τοῦ, ἡ κυβερνήσις τῆς γαλινοτάτης Ἀ-
 νάσσης τὸν ἀνεκάλεσε περὶ τὰ μέσα τοῦ
 Ὀκτωβρίου. Οἱ ἐρασταὶ ἀπεχωρίσθησαν
 καὶ ἐλησμονήθησαν. Ὁ Λέων πρὸ πάν-
 των ὑπῆρξε στωικώτατος. Ἄνθρωπος τοῦ
 κόσμου—ἔλαγε καυχόμενος ἐπὶ τῷ τίτλῳ
 ὃν ἔδιδεν εἰς ἑαυτὸν—ἔχει τόσας ἀσχο-
 λίας, ὥστε δὲν του μένει καιρὸς νὰ ἐν-
 θυμηταὶ τὰς ψυχρὰς θυγατέρας τοῦ Βορ-
 ρᾶ, πρὸ πάντων ὅταν δὲν τας θερμαίνῃ ἡ
 Ἀνατολή... Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν σκέψεων
 τούτων τὸν παρηγόρησεν αὐτῆ αὐτῆ ἡ
 ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἤρξατο διάγων.
 Ἐπειτα συνεχεῖα. Γ. Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ
 αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἢ τοὶ πρὸς
 φράγκα χρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρο-
 μικῶν 3.80 :

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU,
 illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME,
 par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE. par C.
 KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit
 avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAE-
 GLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de
 Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RA-
 MOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE,
 par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.

HONNÊTE ? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMAND
 SILVESTRE.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE
 RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PİNTEAU, par CHARLES
 LEROY, illustré.

LES FEMMES NIQUIÉTANTES ET LES
 MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU,
 par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L.
 DIDIE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN
 MALIC.

LA VIE EN CHEMIN DE FER, par PIERRE
 GIFFARD.

L'HYGIÈNE DE L'AMOUR, par MANTEGAZZA.

LE TOUT BERLIN, par ***

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER,
 par Un CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.